

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Jiřího Bartáčka a Miroslava Běhouna v hlavním líčení konaném dne 28. 2. 2020

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obviněného], narozen [datum] v [obec], bez zaměstnání, trvale bytem [adresa obviněného], adresa pro doručování [adresa obviněného],

uznává se vinným, že

a) dne 13. 12. 2019 kolem 19.00 hodin ve [obec], okres [okres], řídil v prostoru [příjmení] [příjmení] na tř. ČSA osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia, [registrační značka],

b) dne 10. 1. 2020 kolem 13.10 hodin ve [obec], okres [okres], řídil [anonymizováno] ulicí směrem na [obec] osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Felicia, [registrační značka],

v obou případech vozidlo řídil přesto, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 31 T 139/2012, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. 3 To 304/2013 uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů na dobu 4 roky, který dosud nevykonal,

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čimž spáchal

pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 14 (čtrnáct) měsíců nepodmíněně.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Skutkový stav byl zjištěn především z výpovědi obžalovaného z přípravného řízení, jež byla pro neomluvenou neúčast obžalovaného u hlavního líčení přčtena, a z výpovědi svědka [jméno] [příjmení]. Pro objasnění skutkového stavu byly neopominutelné také provedené listinné důkazy, zejména úřední záznamy, rozhodnutí Magistrátu České Budějovice, rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích, [obec] a v [obec] spolu s rozhodnutími odvolacích soudů, výpis z evidenční karty řidiče, kamerový záznam, kupní smlouvy a osobní výkazy obžalovaného.

3. Soud po provedení výše uvedených důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

4. Skutková zjištění soud považuje za jednoznačně podepřená provedenými důkazy. Obžalovaný se k své trestné činnosti ze dne 10. 1. 2020 plně doznal a uvedl, že opět řídil vozidlo ze svého bydliště k OD Tesco, tedy opět v rámci města. O platném zákazu řízení věděl. Ohledně skutku ze dne 13. 12. 2019 pak vypovídat odmítl. Dále se pouze vyjádřil k vozidlu Škoda Felicia Combi, r. z. [anonymizováno] [číslo], a vozidlu Škoda Felicia, r. z. [anonymizováno] [číslo], kdy je jejich vlastníkem, jen je dosud nepřevěd v registru vozidel na své jméno, a druhé z uvedených není schopné provozu, protože jej rozebírá na náhradní díly.

5. Mimoto obžalovaný připustil, že řídil vozidlo i dne 11. 11. 2019, kdy jel ze svého bydliště na tř. ČSA ve [obec] ke kamarádovi do ulice [ulice] v tomtéž městě. Trestní stíhání pro tento dílčí útok pak bylo usnesením zdejšího soudu z dnešního dne pro neúčelnost zastaveno.

6. Obžalovaný je mimo své výpovědi usvědčován dále i výpovědí svědka [jméno] [příjmení], člena hlídky Městské policie [obec], který objasnil skutek ze dne 13. 12. 2019, když uvedl, že na základě poznatku o době, kdy jezdí obžalovaný tankovat, jel na kontrolu čerpací stanice ve [obec], neboť se s ním v autě měla nacházet celostátně hledaná osoba. Po zastavení vozidla na místě řidiče viděli obžalovaného, v autě byl i spolujezdec a hledaná osoba. Stejně tak prováděl kontrolu i u skutku ze dne 11. 11. 2019, kdy potvrdil její průběh a seznal obžalovaného jako osobu řidiče. V obou případech obžalovaný spolupracoval, a uvedl, že je mu známo, že má platný zákaz řízení motorových vozidel.

7. Samotné okolnosti průběhu skutku ze dne 11. 11. 2019 dále dokládá i úřední záznam Městské policie [obec] z téhož dne. Ohledně skutku ze dne 13. 12. 2019 pak jsou veškerá tvrzení svědka [příjmení] podpořena taktéž úředním záznamem Městské policie [obec] a kamerovým záznamem z vozidla Městské policie [obec]. Úředním záznamem policie ČR, dálniční oddělení [obec], je pak prokazován skutek ze dne 10. 1. 2020, který opět koresponduje s výpovědí obžalovaného, tedy ji pouze dokresluje a potvrzuje. Ohledně vlastnictví vozidla je pak prokazující kupní smlouva ze dne [datum], kterou dosud registrovaný vlastník prodal osobní automobil Škoda Felicia Combi další osobě [jméno] [příjmení]. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 2020, č. j. 31 T 139/2012 – 52, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 To 304/2013 – 78, a rozsudkem Okresního soudu v

Českém Krumlově ze dne 18. 1. 2013, č. j. 4 T 12/2012 – 72, stejně jako rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 T 53/2013 – 39, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 16. 10. 2016, č. j. 14 To 295/2013 – 103, a rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 15. 1. 2014, č. j. 3 T 70/2013 – 44, a trestním příkazem téhož soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 6 T 101/2019, má soud za prokázané, že obžalovaný byl v minulosti nesčetněkrát trestán za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, pročež mu byl mimo jiné ukládán i trest zákazu činnosti. Tentýž trest mu byl ukládán i příkazy Magistrátu města České Budějovice ze dne [datum] a dne [datum].

8. Další listinné důkazy pak bez pochybností objasnily pro účely rozhodování soudu osobní charakteristiku obžalovaného.

III. Obhajoba obžalovaného

9. Vzhledem k svému doznání obžalovaný dále neuváděl žádná tvrzení na svoji obhajobu, když pouze v případě skutku ze dne 13. 12. 2019 odmítl vypovídat s odkazem na ustanovení § 33 odst. 1 trestního řádu. Tento je však dostatečně prokázán výše uvedenými důkazy a skutečnostmi a soud jej tedy také považuje za jednoznačně prokázaný.

IV. Právní posouzení

10. Po právním posouzení prokázaných skutečností soud shledal, že obžalovaný svými jednáními popsány ve výroku rozsudku spáchal pokračující přečin maření úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť řízením vozidla mařil výkon rozhodnutí soudu, když vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána. Mimoto byl za takový čin v posledních dvou letech odsouzen, naposledy dne [datum] výše citovaným trestním příkazem.

11. Obžalovaný si byl vědom existence uloženého zákazu činnosti, když toto sám doznával při každé kontrole policejní hlídkou, a přesto uvedené motorové vozidlo záměrně řídil. Jeho jednání bylo tedy úmyslné a to ve formě přímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když věděl o svém omezení a zcela záměrně a opakovaně jej nerespektoval.

V. Druh a výměra trestu

12. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.

13. Soud v tomto směru konstatuje, že obžalovanému polehčuje toliko jediná okolnost, neboť ten se k trestné činnosti doznal a spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, její význam ovšem výrazně snižuje skutečnost, že byl obžalovaný vždy dopaden při spáchání trestného činu. Obžalovanému naopak výrazně přitěžuje jeho trestní a přestupková minulost, jakož i skutečnost, že trestný čin spáchal vícerym jednáním. Obžalovaný podle evidenční karty řidiče nikdy nebyl držitelem řidičského průkazu ani držitelem žádné skupiny vozidel oprávnění. Navíc má obžalovaný v současné době bodové hodnocení 12 bodů, má 11 záznamů v přestupcích a zákaz řízení má vysloven do [datum]. Z uvedeného je více než zřejmé, že obžalovaný je v trestněprávním smyslu speciálním recidivistou, který má v rejstříku trestů v současné době evidováno již 15 odsouzení, z nichž většina je právě pro i zde projednávaný přečin. Navíc s ohledem na časovou posloupnost, nelze přihlížet pouze k prvnímu odsouzení obžalovaného. Projednávané trestné činnosti se dopustil v době uloženého trestu zákazu činnosti z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 11. 2012 specifikovaného výše, a zároveň pouhých několik týdnů po odsouzení ve věci Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 101/2019. Obžalovaný si tedy naprosto evidentně nevzal ponaučení z ukládaných výchovných ani předchozích represivních trestů.

14. Soud na základě shora uvedených zjištění zvažoval, jaký druh trestu obžalovanému uložit. Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl dne 27. 11. 2019 rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích č. j. 7 T 145/2019 – 234, který ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 2. 2020, č. j. 3 To 43/2020 – 269, nabyt právní moci dne 3. 2. 2020, odsouzen k trestu odnětí svobody na tři léta, nepřipadalo uložení výchovného trestu do úvahy. Nepřehlédnutelná je také skutečnost, že obžalovaný dosud nijak nereflekoval na jiné ukládané tresty, potažmo ani na tresty odnětí svobody, když po jejich výkonu opětovně páchal trestnou činnost, tedy jediné aktuálně vykonávaný nepodmíněný trest odnětí svobody mu v protizákonném jednání zabránil. Za účelovou pak soud považuje vyjadřovanou lítost obžalovaného ke spáchanému přčinu, když je z jeho jednání zcela zřejmé, že svých činů nelituje. Na obžalovaného proto nelze pohlížet jinak než jako na osobu naprosto nezodpovědnou, která bezostyšně ignoruje dodržování jakýchkoliv pravidel či soudních rozhodnutí. Právě z výše rozvedených důvodů charakterizující jak trestní minulost obžalovaného, tak jeho osobnostní vybavení má soud za to, že je v tomto případě opět nutné reagovat na porušení zákona ze strany obžalovaného důrazně, tedy nepodmíněným trestem odnětí svobody, a to právě proto, že jde o nejdůraznější způsob trestu, který tentokrát snad již obžalovanému alespoň trochu osvětlí nepřístojnost jeho chování, a získá tak důvod se napříště obdobného jednání vyvarovat.

15. Výměru trestu, který byl ukládán za jeden trestný čin spáchaný dvěma skutky ve dnech 13. 12. 2019 a 10. 1. 2020, pak soud s ohledem na okolnosti případu a přitěžující okolnosti na straně jedné a obžalovanému svědčící polehčující okolnost (doznání) na straně druhé stanovil v souladu návrhem státní zástupkyně mírně nad polovinou zákonné sazby, tedy v trvání čtrnácti měsíců. Tato výměra je odpovídající rozsahu trestné činnosti, když se vždy jednalo o ujetí trasy v rámci jednoho města, avšak s nebývalou ignorací zákonných předpisů a soudních rozhodnutí. Soud proto nevnímá takto vyměřený trest jako nepřiměřeně přísný, ale naopak takto koncipovaný trest považuje za nejnižší možný s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem případu a k osobě obžalovaného, který si z dosud ukládaných trestů ponaučení nevzal, nýbrž trestnou činnost nadále páchá.

16. Pro výkon uloženého trestu pak soud zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, neboť nejsou splněny podmínky do zařazení obžalovaného do přísnějšího typu věznice.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce

tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 28. února 2020

Mgr. Veronika Novotná
předsedkyně senátu